

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1958-1959.

SÉANCE DU 28 MAI 1959.

Proposition de loi interprétative de l'article 18, 3e alinéa, de l'arrêté-loi du 2 décembre 1946 concernant l'urbanisation.

RAPPORT

FAIT AU NOM
DES COMMISSIONS REUNIES DE LA JUSTICE
ET DES TRAVAUX PUBLICS (1)
PAR M. HAMBYE.

MESDAMES, MESSIEURS,

La proposition tend à interpréter par voie législative l'alinéa 3 de l'article 18 de l'Arrêté-loi du 2 décembre 1946 concernant l'Urbanisme, et ce en opposition avec le sens que donne à cette disposition la Cour de Cassation en son arrêt n° 9341 du 15 décembre 1958, en cause Godart.

Le Pouvoir Législatif est ainsi amené à interpréter d'autorité partie du texte d'un arrêté-loi, pris par le Prince-Régent en exécution des pouvoirs extraordinaires conférés au Pouvoir Exécutif par la loi du 7 septembre 1939, complétée par celle du 14 décembre 1944.

La Chambre des Représentants et votre Assemblée n'ont donc pris aucune part à l'élaboration de ce texte; il n'en existe pas de travaux préparatoires que l'interprète, à la recherche de l'intention du législateur, puisse consulter.

L'Arrêté-loi n'est précédé ni d'un exposé des motifs ni d'un rapport au Régent qui en précise l'économie et la portée.

(1) Les membres suivants ont participé aux délibérations de la Commission :

MM. Rolin et Van den Storme, présidents; Block, Camby, Chot, Mme Ciselet, MM. Emiel Claeyss, Custers, De Baeck, Derbaix, Feron, Feryn, Gilson, Jacobs, Lagae, Ligot, Materne, Neybergh, Nihoul, Pholien, Roland, Scheire, Van Buggenhout, Mme Vandervelde, MM. Van Remoortel, Vermeylen, Wyn et Hambye, rapporteur.

R. A 5690.

Voir :

Document du Sénat :

133 (Session de 1958-1959) : Proposition de loi.

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 1958-1959.

VERGADERING VAN 28 MEI 1959.

Voorstel van wet tot interpretatie van artikel 18, 3e lid, van de besluitwet van 2 december 1946 betreffende de stedenbouw.

VERSLAG

NAMENS DE VERENIGDE COMMISSIES
VOOR DE JUSTITIE
EN VOOR DE OPENBARE WERKEN (1)
UITGEBRACHT DOOR DE HEER HAMBYE.

DAMES EN HEREN,

Het voorstel heeft tot doel artikel 18, 3^e lid, van de besluitwet van 2 december 1946 betreffende de stedenbouw bij een wet te interpreteren in een andere zin dan het Hof van Cassatie in zijn arrest n° 9341 van 15 december 1958 inzake Godart heeft gedaan.

De wetgever dient dus een authentieke uitlegging te geven aan een gedeelte van een besluitwet die door de Prins-Regent is genomen op grond van de buitengewone machten welke bij de wet van 7 september 1939, aangevuld door die van 14 december 1944, aan de Uitvoerende Macht waren verleend.

De Kamer van Volksvertegenwoordigers en de Senaat hebben dus geen deel gehad in de uitwerking van die tekst; er bestaan geen voorbereidende werkzaamheden die geraadpleegd kunnen worden om de bedoeling van de wetgever op te sporen.

Een memorie van toelichting of verslag van de Regent waarin de strekking en de werkingssfeer van de besluitwet omschreven zouden zijn, ontbreekt eveneens.

(1) De volgende leden hebben aan de beraadslagingen van de Commissie deelgenomen :

De hh. Rolin en Van den Storme, voorzitters; Block, Camby, Chot, Mevr. Ciselet, de hh. Emiel Claeyss, Custers, De Baeck, Derbaix, Feron, Feryn, Gilson, Jacobs, Lagae, Ligot, Materne, Neybergh, Nihoul, Pholien, Roland, Scheire, Van Buggenhout, Mevr. Vandervelde, de hh. Van Remoortel, Vermeylen, Wyn en Hambye, verslaggever.

R. A 5690.

Zie :

Gedr. St. van de Senaat :

133 (Zitting 1958-1959) : Voorstel van wet.

Il reproduit toutefois, dans la plupart de ses dispositions, celles de l'Arrêté des Secrétaires Généraux du 12 septembre 1940; ce dernier texte est précédé d'un long exposé de principe qui constitue le seul document susceptible d'éclairer l'interprète sur les intentions du rédacteur de cet arrêté.

* *

Pour en permettre la compréhension et tenter d'en préciser la portée, il convient de replacer dans son contexte la disposition à interpréter :

Le Roi peut décider l'établissement de :

- 1° un plan général pour tout le territoire d'une commune;
- 2° des plans particuliers d'aménagement pour tout ou partie du territoire d'une commune (art. 1er);
- 3° un plan général d'aménagement, commun à tout ou partie du territoire de deux ou plusieurs communes (art. 11).

L'Arrêté Royal placant tout ou partie du territoire d'une ou plusieurs communes sous le régime de l'Urbanisation, a comme conséquence de rendre nécessaire une autorisation préalable écrite et expresse du Ministre des Travaux Publics ou de son délégué, pour tous travaux de construction, démolition ou de reconstruction, tout déboisement ou toute modification sensible au relief du sol et cela pour toute l'étendue du territoire défini par l'Arrêté Royal.

Un second Arrêté Royal approuve les plans communaux généraux ou particuliers établis par les soins de la commune et arrête les plans d'agglomérations ou de régions établis par les soins du Ministre des Travaux Publics.

Les conséquences de ce dernier Arrêté Royal sont précisées à l'article 17 ainsi qu'à l'alinéa 3 de l'article 18 de l'Arrêté-Loi :

« Dès le lendemain du jour où le Collège des Bourgmestre et Echevins a constaté par un procès-verbal, le dépôt à la maison Communale d'un plan général ou particulier d'aménagement, arrêté par Arrêté Royal,

1° nul ne peut enfreindre les prescriptions de ce plan (art. 17).

2° l'autorisation préalable du Ministre, dont il a été parlé ci-dessus, n'est plus requise que dans les limites des territoires délimités par le plan déposé (art. 18 al. 3).

* *

La Cour de Cassation a crû pouvoir déduire de ce texte que la constatation du dépôt à la maison communale d'un plan particulier d'aménagement libère tout le territoire de la commune, à l'exception des parties de ce territoire délimitées par ce plan particulier, de l'obligation de solliciter l'autorisation ministérielle née de l'arrêté royal plaçant

In de besluitwet zijn echter de meeste bepalingen overgenomen van het besluit van de Secretarissen-generaal van 12 september 1940; deze tekst is toegelicht door een uitvoerige uiteenzetting van de beginselen, en dit is dus het enige document waarin de bedoelingen van de stellers van bedoeld besluit terug te vinden zijn.

* *

Om een inzicht te hebben in de te interpreteren bepaling en de strekking ervan nader te bepalen, moet men ze in haar verband terugplaatsen.

De Koning kan besluiten tot het opmaken van :

- 1° een algemeen plan van aanleg voor het hele grondgebied van een gemeente;
- 2° speciale plannen van aanleg voor het geheel of voor een gedeelte van het grondgebied van een gemeente (art. 1);
- 3° gemeenschappelijke plannen van aanleg die het grondgebied van twee of meer gemeenten in zijn geheel of ten dele betreffen (art. 11).

Dat het grondgebied van een of meer gemeenten bij koninklijk besluit geheel of gedeeltelijk onder het stelsel van de stedenbouw wordt geplaatst, heeft tot gevolg dat een voorafgaande, geschreven en uitdrukkelijke toelating van de Minister van Openbare Werken of van zijn afgevaardigden vereist is om te bouwen, af te breken, weder op te bouwen, te ontbossen of het reliëf van de grond aanzienlijk te wijzigen, over het gehele grondgebied dat in dat koninklijk besluit is omschreven.

Bij een tweede koninklijk besluit worden de algemene of bijzondere gemeentelijke plannen goedgekeurd die door toedoen van de gemeenten zijn opgemaakt, en de door toedoen van het Ministerie van Openbare Werken opgemaakte plannen van aanleg voor agglomeraties of streken vastgesteld.

De gevolgen van dit koninklijk besluit zijn omschreven in de artikelen 17 en 18, 3e lid, van de besluitwet :

« Vanaf één dag nadat het College van burgemeester en schepenen in een proces-verbaal de neerlegging op het gemeentehuis heeft geconstateerd van een algemeen of bijzonder plan van aanleg, vastgesteld bij koninklijk besluit,

1° mag niemand de voorschriften van dit plan overtreden (art. 17);

2° is de voorafgaande ministeriële toelating, waarvan hiervoren sprake was, alleen nog vereist voor de grondgebieden die in het ingediende plan omschreven zijn (art. 18, 3^e lid).

* *

Het Hof van Cassatie meende uit deze tekst te mogen afleiden dat de vaststelling van de neerlegging ten gemeentehuize van een bijzonder plan van aanleg het hele grondgebied van de gemeente, met uitzondering van de in dit bijzonder plan bepaalde gebiedsdelen, vrijmaakt van de verplichting om de ministeriële vergunning aan te

la commune entière sous le régime de l'Urbanisation.

Le jugement du Tribunal correctionnel de Namur du 3 avril 1957 et l'arrêt de la Cour d'appel de Liège du 20 juin 1958, rendus successivement dans la cause dont eut à connaître ensuite la Cour de Cassation, constatent l'un et l'autre que le texte de la loi est clair et ne peut donner lieu à une autre interprétation que celle que lui donnent ces deux décisions judiciaires :

« Attendu, dit l'arrêt de Liège, qu'en matière pénale et tout spécialement à propos d'une réglementation qui porte atteinte au droit de propriété et à la liberté des citoyens, on ne saurait, sous peine d'arbitraire, interpréter une loi dont les termes sont précis et non équivoques, même sous le prétexte que la formule employée ne refléterait pas la pensée exacte de son auteur;

» Attendu qu'en conclusions, la partie civile elle-même reconnaît que l'application purement littérale de l'article 18, alinéa 3 de l'arrêté-loi du 2 décembre 1946 serait favorable au prévenu, mais soutient que pareille interprétation serait manifestement erronée, comme contraire au but de la législation sur la matière;

» Que ce simple exposé des prétentions de la partie civile, rapprochée du principe fondamental — rappelé ci-dessus — de l'interprétation des textes en matière pénale, établit que la prévention ne saurait être retenue. »

* *

Sans doute le Pouvoir judiciaire a-t-il considéré qu'en approuvant dans le cas qui lui était soumis divers plans d'aménagement de quartier, le Roi avait implicitement reconnu l'inutilité d'exiger encore de la même commune l'établissement d'un plan général.

Ce plan aurait dû, logiquement, précéder les plans particuliers; telle était d'ailleurs l'intention du rédacteur de l'Arrêté des Secrétaires Généraux qui, dans son exposé de principe, précisant la portée des plans généraux et des plans particuliers, s'exprime en ces termes : « Dans l'usage de droits aussi étendus, les pouvoirs responsables s'imposeront le souci de concilier équitablement le bien commun et les droits particuliers. Les principales voies de communications à créer : routes, canaux, chemins de fer, figureront au plan général, si pas dans le tracé exact, au moins dans leurs lignes essentielles. Enfin, le plan indiquera les prévisions quant à l'ordre probable de réalisation de ses divers éléments, ces prévisions pouvant être modifiées dans l'avenir si la nécessité s'en fait sentir, ce qui sera constaté par l'approbation des plans particuliers. Ceux-ci comportent nécessairement les indications les plus détaillées et les plus précises indispensables à leur exécution, notamment le tracé définitif des voies de communication tant principales que secondaires,

vragen, welke verplichting haar oorsprong vindt in het koninklijk besluit waarbij de gehele gemeente onder de regeling van de stedenbouw wordt gebracht.

Het vonnis van de correctionele rechtbank van Namen dd. 3 april 1957 en het arrest van het Hof van beroep te Luik dd. 20 juni 1958, die achtereenvolgens gewezen werden in het geding waarvan het Hof van Cassatie naderhand kennis diende te nemen, stellen beide vast dat de tekst van de wet duidelijk is en niet anders kan worden uitgelegd dan zoals in deze beide rechterlijke beslissingen is geschied :

« Overwegende, aldus het arrest van Luik, dat men in strafzaken en vooral met betrekking tot een reglementering die afbreuk doet aan het eigendomsrecht en de vrijheid van de burgers, een wet waarvan de bewoordingen nauwkeurig en ondubbelzinnig zijn, op straffe van willekeur, niet mag uitleggen, zelfs niet onder het voorwendsel dat de gebruikte zinswending de gedachte van de steller ervan niet juist weergeeft;

» Overwegende dat de burgerlijke partij zelf in haar conclusies toegeeft dat de letterlijke toepassing van artikel 18, 3^e lid, van de besluitwet van 2 december 1946 voor de betichte gunstig zou uitvallen, maar toch staande houdt dat zulk een interpretatie kennelijk verkeerd zou zijn omdat zij in strijd is met de bedoeling van de wetgeving op dit gebied;

» Dat deze eenvoudige uiteenzetting van de bedoelingen van de burgerlijke partij, in verband gebracht met het hiervoren bedoelde grondbeginsel inzake de uitlegging van teksten in strafzaken, bewijst dat de betichting niet staande gehouden kan worden. »

* *

Ongetwijfeld beschouwde de rechterlijke macht dat de Koning, door, in het haar voorgelegde, geval, verschillende wijkplannen goed te keuren, impliciet had erkend dat het nutteloos was van dezelfde gemeente het opmaken van een algemeen plan te eisen.

Logisch gezien had dit plan voor de andere bijzondere plannen moeten komen; dit was overigens de bedoeling van de opsteller van het besluit van de Secretarissen-generaal, die, in zijn uiteenzetting van de beginselen, wanneer hij de strekking van de algemene en de bijzondere plannen toelicht, zich uitdrukt als volgt : « Bij het uitoefenen van deze uitgebreide rechten zullen de verantwoordelijke besturen zich tot plicht rekenen het algemeen welzijn op rechtmatige wijze in overeenstemming te brengen met de private rechten. De belangrijkste verkeerswegen die zullen aangelegd worden, hetzij wegen, kanalen, spoorwegen, zullen op het algemeen plan voorkomen, zoniet met het juiste tracé, dan toch volgens hun hoofdrichting. Ten slotte zal het plan ook nog aanwijzingen geven betreffende de waarschijnlijke volgorde in de verwezenlijking van deze verschillende elementen, met dien verstande dat deze aanduiding in de toekomst niet bindend behoeft te zijn indien de behoefte tot wijziging wordt gevoeld, hetgeen vastgesteld zal worden door

le tracé précis de leurs alignements, le périmètre des immeubles à exproprier avec indication, pour chacun, de l'expropriant. »

Dans ces conditions, la question se pose : une loi interprétative est-elle possible ? Ne s'agit-il pas en l'espèce d'apporter une modification à une loi existante ?

* * *

Les adversaires de la Jurisprudence de la Cour de Cassation estiment qu'il serait difficile de soutenir que l'intention du législateur ait été que l'adoption par le Roi d'un seul plan particulier d'aménagement, relatif à une partie limitée du territoire d'une commune, prive l'interdiction de son caractère général en ce qui concerne les autres parties de ce territoire.

Ils croient pouvoir inférer de la pensée et des intentions du rédacteur de l'Arrêté des Secrétaires Généraux que lorsque l'alinéa 3 de l'article 18 déclare que la procédure de l'autorisation préalable et expresse n'est applicable qu'au territoire délimité par le plan général ou particulier d'aménagement arrêté par arrêté royal, il s'agit en réalité du plan délimitant définitivement le territoire à urbaniser.

Lorsque l'arrêté soumettant le territoire de la commune au régime de l'Urbanisme a obligé la commune à dresser un plan général d'aménagement, c'est le plan général qui est visé à l'alinéa 3 de l'article 18; par contre, il s'agira du plan particulier ou de plusieurs plans particuliers si l'obligation imposée à la commune par l'Administration centrale porte uniquement sur l'établissement de ce ou de ces plans particuliers d'aménagement.

Selon eux, il n'est pas douteux que du moment qu'une commune est tenue de dresser un plan général d'aménagement, le plan visé à l'alinéa 3 de l'article 18 ne peut être autre que ce plan général.

* * *

L'exposé de principe qui précède l'arrêté des Secrétaires Généraux consacre à l'alinéa 3 de l'article 18, le commentaire suivant : « la procédure préalable aux actes qui viennent d'être énumérés, s'impose au propriétaire dès que paraît au *Moniteur*, l'arrêté du Commissaire Général décidant l'établissement d'un plan général ou particulier, pour tout ou partie d'une commune, d'une agglomération ou d'une région et cela pour toute l'étendue du territoire défini dans l'arrêté. Dès l'instant où le plan définitivement arrêté par le Commissaire Général aura été déposé à la maison communale,

de goedkeuring van de bijzondere plannen. Deze laatste omvatten vanzelfsprekend de meer gedetailleerde en de meest nauwkeurige aanduidingen die onmisbaar zijn voor de uitvoering, en wel het definitief verloop van de hoofd- en secundaire verkeerswegen, het nauwkeurig beloop van hun rooilijnen, de omtrek van de te onteigenen onroerende goederen, telkens onder vermelding van de onteigenaar. »

In die omstandigheden rijst de vraag : is een interpretatieve wet wel mogelijk ? Zou hier niet veeleer een wijziging moeten worden gebracht in een bestaande wet ?

* * *

De tegenstanders van de rechtspraak van het Hof van Cassatie vinden dat men moeilijk staande kan houden dat de bedoeling van de wetgever zou zijn geweest dat goedkeuring door de Koning van één enkel bijzonder plan van aanleg voor een beperkt deel van het grondgebied van een gemeente, de algemene draagwijdte van de verbodsbepaling voor de overige delen van dit grondgebied zou doen vervallen.

Uit de gedachtengang en de bedoelingen van de steller van het besluit van de Secretarissen-generaal menen zij te mogen afleiden dat, wanneer het 3^e lid van artikel 18 bepaalt dat de procedure van de voorafgaande en uitdrukkelijke toelating slechts van toepassing is op het grondgebied dat in het bij koninklijk besluit goedgekeurde algemeen of bijzonder plan van aanleg omschreven is, in werkelijkheid het plan wordt bedoeld dat het te urbaniseren grondgebied definitief afbakt.

Heeft het besluit waarbij het grondgebied van de gemeente onder de regeling van de stedenbouw wordt geplaatst, de gemeente de verplichting opgelegd een algemeen plan van aanleg op te maken, dan zal het bij artikel 18, 3^e lid, bedoelde plan, het algemeen plan van aanleg zijn; in het andere geval betreft het het bijzondere plan of verschillende bijzondere plannen, indien het centrale bestuur alleen deze verplichting aan de gemeente heeft opgelegd.

Voor hen bestaat er geen twijfel dat, zodra een gemeente gehouden is een algemeen plan van aanleg op te maken, het bij artikel 18, 3^e lid, bedoelde plan alleen dat algemeen plan kan zijn.

* * *

In de uiteenzetting van de beginselen bij het besluit van de Secretarissen-generaal wordt de volgende commentaar gegeven op het 3^e lid van artikel 18 : « De procedure die voorafgaat aan de zoëven opgesomde handelingen wordt voor de eigenaar verplicht vanaf het ogenblik dat in het *Staatsblad* het besluit van de Commissaris-Generaal verschijnt, waarbij besloten wordt tot het opmaken van een algemeen of bijzonder plan van aanleg voor het geheel of een gedeelte van een gemeente, een agglomeratie of een streek, en dit voor het ganse in het besluit bepaalde grondgebied. Vanaf het

c'est seulement pour le territoire délimité par le plan que la procédure préalable sera obligatoire ».

Il est malaisé d'en déduire quelque chose quant aux intentions du rédacteur du texte.

* * *

Les conséquences de la jurisprudence de la Cour de Cassation peuvent être importantes : selon une statistique établie par les soins de l'Administration de l'Urbanisme et arrêtée à la date du 31 décembre 1958, 1870 communes ont en tout ou partie été placées sous le régime de l'Urbanisation; sur un total de 1724 plans approuvés, on ne compte que 177 plans généraux. 557 communes ayant fait approuver des plans généraux ou particuliers d'aménagements, il reste donc 400 communes qui, selon cette jurisprudence, sont pour des parties peut-être importantes de leur territoire, libérées de l'obligation de solliciter l'autorisation de l'Urbanisme.

Un commissaire pose la question de la recevabilité de la proposition; selon lui, on ne peut interpréter par voie législative un texte clair et qui ne peut donner lieu à plusieurs interprétations : ce qui est le cas en l'espèce. Il faudrait donc, si on l'estime utile, modifier le texte de la loi pour le rendre conforme au sens qu'on veut lui donner.

Un autre commissaire conteste qu'il en soit ainsi. Le texte pris isolément est peut-être clair; remis dans le contexte de l'arrêté-loi, il est susceptible d'au moins deux interprétations : celle de la Cour de Cassation et celle de l'Administration de l'Urbanisme que reprend la proposition.

Un commissaire déclare qu'il faut intervenir d'urgence. L'arrêt de la Cour risque de provoquer des désordres irréparables dans le domaine de la construction et de l'urbanisation. Peu importe, selon lui, qu'on interprète ou qu'on modifie la loi, pour autant que ne puisse plus être invoquée la jurisprudence de la Cour de Cassation.

Un commissaire relève que le texte ne permettrait pas d'autre interprétation que celle de la Cour. Il faudrait donc modifier la loi, en attribuant à cette modification une certaine rétroactivité.

Il propose que les Commissions réunies se prononcent sur le principe de la nécessité d'une intervention du législateur; si sa proposition était acceptée, la Commission de la Justice pourrait alors rédiger un nouveau texte qui serait soumis à un nouvel examen et au vote lors d'une prochaine réunion des Commissions réunies.

Cette proposition est approuvée par 14 voix contre 2.

La Commission de la Justice, sans se prononcer sur la recevabilité de la proposition a estimé qu'il était inopportun que l'intervention du législateur

oogenblik dat het door de Commissaris-Generaal definitief vastgestelde plan op het gemeentehuis zal ingediend zijn, zal de voorafgaande procedure slechts verplicht zijn voor het gebied dat door dit plan wordt omschreven ».

Het is moeilijk hieruit iets af te leiden omtrent de bedoeling van de steller van deze tekst.

* * *

De gevolgen van de rechtspraak van het Hof van Cassatie kunnen belangrijk zijn : uit een statistiek van het Bestuur van Stedebouw per 31 december 1958 blijkt dat 1.870 gemeenten geheel of gedeeltelijk onder de regeling van de stedebouw zijn geplaatst; op een totaal van 1.724 goedgekeurde plannen zijn er slechts 177 algemene plannen. 557 gemeenten hebben algemene of bijzondere plannen van aanleg doen goedkeuren; er blijven dus 400 gemeenten over, die, volgens deze rechtspraak, voor wellicht aanzienlijke gedeelten van hun grondgebied vrijgesteld zijn van de verplichting om de toelating van Stedebouw te verzoeken.

Een lid brengt de ontvankelijkheid van het voorstel te berde; zijns inziens mag men een duidelijke en niet voor verschillende interpretaties vatbare tekst niet bij wege van een wet interpreteren, hetgeen hier het geval is. De wettekst zou dus zo nodig gewijzigd moeten worden om hem in overeenstemming te brengen met de betekenis die men eraan wil geven.

Een ander lid betwist deze zienswijze. Afzonderlijk genomen is deze tekst wellicht duidelijk; in het kader van de besluitwet is hij echter vatbaar voor ten minste twee interpretaties : die van het Hof van Cassatie en die van het Bestuur van Stedebouw, welke in dit voorstel is overgenomen.

Een lid verklaart dat er dringend iets gedaan moet worden. Het arrest van het Hof zou de bron kunnen zijn van onherstelbare wanorde op het gebied van de bouw en de urbanisatie. Het is volgens hem van weinig belang of de wet geïnterpreteerd of wel gewijzigd wordt; het komt er maar op aan dat de rechtspraak van het Hof van Cassatie niet meer ingeroepen kan worden.

Een lid merkt op dat de tekst geen andere interpretatie toestaat dan die van het Hof. De wet zou dus moeten worden gewijzigd en deze wijziging zou met terugwerkende kracht van toepassing moeten zijn.

Hij stelt voor, dat de verenigde Commissies uitspraak zouden doen over de noodzaak van een optreden van de wetgever ; indien zijn voorstel wordt aanvaard, zou de Commissie voor de Justitie een nieuwe tekst kunnen opstellen, die bij een volgende vergadering van de verenigde Commissies aan een nieuw onderzoek onderworpen en in stemming gebracht zou worden.

Dit voorstel wordt met 14 tegen 2 stemmen aangenomen.

Zonder zich over de ontvankelijkheid van het voorstel uit te spreken, was de Commissie voor de Justitie van mening dat het niet wenselijk was dat

se produise sous forme de loi interprétative pour deux motifs :

1° parce que, même si l'interprétation proposée était conforme à l'intention des auteurs de l'arrêté-loi du 2 décembre 1946, elle paraît moins conciliable avec le texte que celle donnée par l'arrêt de la Cour de Cassation;

2° parce qu'une loi interprétative serait applicable à des situations créées de bonne foi, antérieurement à sa publication par des particuliers qui se seraient fiés à la jurisprudence de notre Cour suprême.

En conclusion, la Commission de la Justice a décidé d'amender la proposition et de la transformer en une modification du texte par la suppression des mots « ou particulier » figurant à l'article 18 3e alinéa.

Elle a de plus jugé que si, à raison de son incidence pénale, le nouveau texte ne pouvait rétro-agir, il était souhaitable qu'il entre en vigueur dès le jour de sa publication.

La proposition ainsi amendée a été adoptée par vos Commissions réunies à l'unanimité des voix moins une.

Le présent rapport a été approuvé à l'unanimité.

Le Rapporteur,
J. HAMBYE.

* * *

TEXTE PROPOSÉ PAR LES COMMISSIONS RÉUNIES.

NOUVEL INTITULÉ :

Proposition de loi modifiant l'article 18, 3e alinéa, de l'arrêté-loi du 2 décembre 1946 concernant l'urbanisation.

ARTICLE PREMIER.

L'alinéa 3 de l'article 18 de l'arrêté-loi du 2 décembre 1946 concernant l'urbanisation est modifié comme suit :

« Dès le lendemain du jour où a été dressé le procès-verbal constatant le dépôt à la maison communale d'un plan général d'aménagement approuvé par arrêté royal, les prescriptions de l'alinéa premier ne sont plus applicables qu'aux territoires délimités par le plan déposé. »

ART. 2.

La présente loi entre en vigueur dès le jour de sa publication au *Moniteur Belge*.

het optreden van de wetgever de vorm van een interpretatieve wet zou aannemen, en dit om de twee volgende redenen :

1° zelfs indien de voorgestelde interpretatie overeenstemde met de bedoelingen van de stellers van de besluitwet van 2 december 1946, schijnt zij toch minder verenigbaar met de tekst dan die welke het arrest van het Hof van Cassatie eraan heeft gegeven.

2° een interpretatieve wet zou van toepassing zijn op toestanden die, vóór haar bekendmaking, te goeder trouw werden tot stand gebracht door particulieren die zich verlaten hebben op de rechtspraak van ons hoog gerechtshof.

Ten slotte heeft de Commissie voor de Justitie besloten het voorstel te amenderen en het om te vormen tot een wijziging van de tekst, door de woorden « of bijzonder » in het 3^e lid van artikel 18 te doen vervallen.

Zij was daarenboven van mening dat, zo de nieuwe tekst, wegens de strafrechterlijke gevolgen ervan, geen terugwerkende kracht kan hebben, het wenselijk zou zijn dat hij vanaf het ogenblik van zijn bekendmaking van kracht zou worden.

Het aldus gewijzigd voorstel is door de verenigde Commissies op een stem na eenparig aangenomen.

Dit verslag is met algemene stemmen goedgekeurd.

De Verslaggever,
J. HAMBYE.

* * *

TEKST VOORGEDRAGEN DOOR DE VERENIGDE COMMISSIES.

NIEUW OPSCHRIFT :

Voorstel van wet tot wijziging van artikel 18, 3^e lid, van de besluitwet van 2 december 1956 betreffende de stedebouw.

EERSTE ARTIKEL.

Artikel 18, 3^e lid, van de besluitwet van 2 december 1946 betreffende de stedebouw, wordt gewijzigd als volgt :

« Vanaf de dag na het opmaken van het proces-verbaal, dat de neerlegging op het gemeentehuis vaststelt van een algemeen plan van aanleg goedgekeurd bij koninklijk besluit, zijn de voorschriften van het eerste lid nog alleen van kracht voor de gebieden die door het neergelegde plan omschreven zijn. »

ART. 2.

Deze wet treedt in werking de dag van haar bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.